HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

26 ianuarie 2017 *

„Recurs — Concurență — Înțelegeri — Piețele belgiană, germană, franceză, italiană, neerlandeză și austriacă ale produselor și accesoriilor pentru baie — Coordonarea prețurilor de vânzare și schimbul de informații comerciale sensibile — Încălcare unică și continuă — Obligația de motivare”

În cauza C-614/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 27 noiembrie 2013,

Masco Corp., cu sediul în Taylor (Statele Unite),

Hansgrohe AG, cu sediul în Schiltach (Germania),

Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, cu sediul în Schiltach,

Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, cu sediul în Wiener Neudorf (Austria),

Hansgrohe SA/NV, cu sediul în Bruxelles (Belgia),

Hansgrohe BV, cu sediul în Westknollendam (Țările de Jos),

Hansgrohe SARL, cu sediul în Antony (Franța),

Hansgrohe Srl, cu sediul în Villanova d’Asti (Italia),

Hüppe GmbH, cu sediul în Bad Zwischenahn (Germania),

Hüppe GesmbH, cu sediul în Laxenburg (Austria),

Hüppe Belgium SA/NV, cu sediul în Woluwé Saint-Étienne (Belgia),

Hüppe BV, cu sediul în Alblasserdam (Țările de Jos),

reprezentate de D. Schroeder și de S. Heinz, Rechtsanwälte, precum și de B. Fischer, advocate, mandatată de J. Temple Lang, solicitor,

recurente,

cealaltă parte din procedură fiind:

* * Limba de procedură: engleza.

Comisia Europeană, reprezentată de L. Malferrari și de F. Ronkes Agerbeek, în calitate de agenți, asistați de B. Kennelly, barrister,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, doamna M. Berger și domnii E. Levits, S. Rodin (raportor) și F. Biltgen, judecători,

avocat general: M. Wathelet,

grefier: K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 10 septembrie 2015,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV și Hüppe BV solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 16 septembrie 2013, Masco și alții/Comisia (T-378/10, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2013:469), prin care a fost respinsă acțiunea lor având ca obiect anularea în parte a Deciziei C(2010) 4185 final a Comisiei din 23 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39092 – Produse și accesorii pentru baie) (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Istoricul litigiului și decizia în litigiu

2 Istoricul litigiului a fost descris la punctele 1-9 din hotărârea atacată și poate fi rezumat după cum urmează.

3 Recurentele, și anume Masco Corp., o întreprindere americană, și unele dintre filialele sale europene, printre care Hansgrohe AG și Hüppe GmbH, produce robinete, precum și cabine de duș și accesorii pentru acestea.

4 La 15 iulie 2004, recurentele au informat Comisia Europeană despre existența unei înțelegeri în sectorul produselor și al accesoriilor pentru baie și au solicitat să beneficieze de imunitate la amenzi în temeiul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3) sau, cu titlu subsidiar, de o reducere a cuantumului amenzilor care le puteau fi aplicate. La 2 martie 2005, Comisia a adoptat o decizie condițională de imunitate la amenzi în favoarea recurentelor, în conformitate cu punctul 8 litera (a) și cu punctul 15 din această comunicare.

5 La 23 iunie 2010, Comisia a adoptat decizia în litigiu, prin care a constatat existența unei încălcări a articolului 101 alineatul (1) TFUE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 4) în sectorul produselor și accesoriilor pentru baie. Această încălcare, la care ar fi participat 17 întreprinderi, printre care și

recurentele, s-ar fi desfășurat în diferite perioade, cuprinse între 16 octombrie 1992 și 9 noiembrie 2004, și ar fi luat forma unui ansamblu de acorduri anticoncurențiale sau de practici concertate pe teritoriile belgian, german, francez, italian, neerlandez și austriac.

6 Comisia a considerat că practicile anticoncurențiale în discuție făceau parte dintr-un plan global care urmărea restrângerea concurenței dintre întreprinderile în cauză și prezentau caracteristicile unei încălcări unice și continue, al cărei domeniu de aplicare acoperea produse și accesorii pentru baie aparținând uneia dintre cele trei subgrupe de produse următoare: robinete, cabine de duș și accesorii pentru baie, precum și produse ceramice (denumite în continuare „cele trei subgrupe de produse”).

7 Pentru aceste motive, la articolul 2 din decizia în litigiu, Comisia a considerat că aceste 17 întreprinderi participaseră la o încălcare unică și, prin urmare, încălcaseră articolul 101 alineatul (1) TFUE și articolul 53 din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992.

8 Cu toate acestea, în ceea ce privește recurentele, Comisia a arătat la articolul 2 primul paragraf punctul 1 din decizia menționată că nu le aplica nicio amendă.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

9 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 septembrie 2010, recurentele au introdus în fața Tribunalului o acțiune în anulare împotriva deciziei în litigiu, invocând un motiv unic, întemeiat pe faptul că Comisia concluzionase în mod eronat că acestea participaseră la o încălcare unică în sectorul produselor și accesoriilor pentru baie.

10 Prin intermediul acestui motiv, recurentele reproșau Comisiei că ar fi săvârșit erori, pe de o parte, în determinarea elementelor constitutive ale unei încălcări unice și a participării întreprinderilor la o asemenea încălcare și, pe de altă parte, în aprecierea elementelor de fapt reținute pentru constatarea unei încălcări unice și a participării recurentelor la această încălcare.

11 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate.

Concluziile părților

12 Recurentele solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— anularea deciziei în litigiu în măsura în care le privește pe recurente;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și

— luarea oricărei alte măsuri pe care Curtea o va considera adecvată.

13 Comisia solicită Curții:

— respingerea recursului și

— obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

14 În susținerea recursului formulat, recurentele invocă două motive. Primul motiv este întemeiat pe constatarea eronată a participării recurentelor la o încălcare unică. Al doilea motiv se întemeiază pe o încălcare a obligației de motivare.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe constatarea eronată a participării recurentelor la o încălcare unică

Argumentația părților

15 Prin intermediul primului motiv, recurentele susțin că Tribunalul a săvârșit erori de drept întrucât a considerat, în primul rând, că acestea aveau intenția de a contribui prin propriul comportament la obiectivele comune urmărite de toți participanții la înțelegere, în al doilea rând, că recurentele cunoșteau comportamentul ilicit preconizat sau pus în aplicare de celelalte întreprinderi pentru atingerea acestor obiective și, în al treilea rând, că erau pregătite să accepte riscul care decurge din acestea. Acest motiv cuprinde cinci aspecte.

16 Prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului faptul că, la punctul 59 din hotărârea atacată, întrucât a constatat că practicile ilicite în cauză urmăreau să permită recurentelor să prezinte un front comun față de distribuitorii cu ridicata pentru cele trei subgrupe de produse, printre care produsele ceramice, acesta a denaturat în mod vădit elemente de probă privind intenția lor de a contribui prin propriul comportament la obiectivul comun urmărit de toți participanții în cadrul încălcării unice. Astfel, considerentul (931) al deciziei în litigiu, care este invocat de Tribunal în susținerea motivării sale, nu ar permite să se ajungă la o asemenea concluzie. În plus, contrar formulării punctului 59 din hotărârea atacată, recurentele nu ar fi recunoscut în cadrul ședinței în fața Tribunalului, ca răspuns la întrebările adresate de acesta, că practicile ilicite erau destinate să prezinte un front comun față de distribuitorii cu ridicata.

17 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurentele susțin, cu titlu subsidiar, că, dacă s-ar fi considerat că punctul 59 din hotărârea atacată nu urmărește să stabilească faptul că recurentele intenționau să contribuie prin propriul comportament la obiectivul comun urmărit de ansamblul participanților la încălcarea unică, Tribunalul nu ar fi examinat acest aspect și, în consecință, întrucât nu ar fi aplicat criteriile legale pertinente, ar fi săvârșit o eroare de drept.

18 Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului că a denaturat elemente de probă privind cunoașterea de către recurente a comportamentului ilicit preconizat sau pus în aplicare de celelalte întreprinderi pentru atingerea acestui obiectiv. Recurentele arată în această privință că, la punctul 61 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi dedus în mod eronat din apartenența recurentelor la organisme de coordonare și la asociații multiprodus faptul că acestea aveau cunoștință de ansamblul practicilor ilicite. Or, apartenența recurentelor la astfel de organisme și de asociații în Belgia, în Franța sau în Italia nu le-ar fi permis să cunoască practicile de creștere coordonată a prețurilor produselor ceramice pe teritoriile acestor state membre.

19 Prin intermediul celui de al patrulea aspect al primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului că nu a aplicat în mod corect criteriile legale privind stabilirea încălcării unice, întrucât nu a examinat dacă recurentele puteau să prevadă în mod rezonabil ansamblul practicilor anticoncurențiale referitoare la produsele ceramice.

20 Prin intermediul celui de al cincilea aspect al primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului săvârșirea unei erori de drept întrucât nu a examinat aspectul dacă acestea fuseseră pregătite să accepte riscul aferent comportamentului preconizat sau pus în aplicare de alte întreprinderi care comercializau produse ceramice pentru atingerea obiectivului comun urmărit de ansamblul

participanților la înțelegere. Or, ar rezulta din jurisprudența Curții că această condiție s-ar aplica și în cazul în care o întreprindere ar fi avut cunoștință de comportamentul ilicit preconizat sau pus în aplicare de alte întreprinderi pentru atingerea acestui obiectiv și ar constitui elementul intențional cerut pentru a stabili participarea acestei întreprinderi la ansamblul comportamentelor anticoncurențiale în cauză.

21 Potrivit Comisiei, primul motiv trebuie respins ca inadmisibil sau, în orice caz, ca nefondat.

Aprecierea Curții

22 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o încălcare a articolului 101 alineatul (1) TFUE poate rezulta nu numai dintr-un act izolat, ci și dintr-o serie de acte sau dintr-un comportament continuu, chiar și în cazul în care unul sau mai multe elemente ale acestei serii de acte sau ale comportamentului continuu ar putea constitui de asemenea, în sine și privite izolat, o încălcare a dispoziției menționate. Astfel, în ipoteza în care diferitele acțiuni se înscriu într-un „plan de ansamblu”, în considerarea obiectului identic al acestora care constă în denaturarea concurenței în cadrul pieței interne, Comisia are dreptul să stabilească răspunderea pentru aceste acțiuni în funcție de participarea la încălcare privită în ansamblul său (Hotărârea din 6 decembrie 2012, Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 41, precum și Hotărârea din 24 iunie 2015, Fresh Del Monte Produce/Comisia și Comisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P și C-294/13 P, EU:C:2015:416, punctul 156).

23 O întreprindere care a participat la o asemenea încălcare unică și complexă prin comportamente proprii, care intrau în sfera de aplicare a noțiunilor de acord sau de practică concertată având un obiect anticoncurențial, în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, și care aveau drept scop să contribuie la realizarea încălcării în ansamblul său, poate fi astfel de asemenea responsabilă, pentru toată perioada participării sale la încălcarea menționată, pentru comportamentele altor întreprinderi în cadrul aceleiași încălcări. O asemenea situație există atunci când se stabilește că întreprinderea în cauză intenționa să contribuie prin propriul comportament la obiectivele comune urmărite de toți participanții și că cunoștea comportamentele ilicite preconizate sau puse în aplicare de alte întreprinderi pentru atingerea acelorași obiective sau că putea să le prevadă în mod rezonabil și că era pregătită să accepte riscul care decurge din acestea (Hotărârea din 6 decembrie 2012, Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punctul 42, precum și Hotărârea din 24 iunie 2015, Fresh Del Monte Produce/Comisia și Comisia/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P și C-294/13 P, EU:C:2015:416, punctul 157).

24 În speță, prin intermediul primului aspect al primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului denaturarea unor elemente de probă întrucât a constatat, la punctul 59 din hotărârea atacată, că practicile ilicite în cauză constau într-un front comun al recurentelor față de distribuitorii cu ridicata pentru cele trei subgrupe de produse.

25 Trebuie arătat în această privință că, după cum reiese din lectura acestui punct, Tribunalul s-a întemeiat, în orice caz, pe această constatare numai cu titlu suplimentar, pentru a stabili existența și natura unui plan de ansamblu care permitea caracterizarea unei încălcări unice, această apreciere decurgând astfel, potrivit Tribunalului, din numeroase alte elemente evidențiate de Comisie în decizia în litigiu.

26 Prin urmare, întrucât argumentația invocată de recurente în cadrul primului aspect al primului motiv nu este de natură să repună în discuție concluzia la care a ajuns Tribunalul la punctele 58 și 62 din hotărârea atacată, potrivit căreia Comisia putea să concluzioneze în mod întemeiat în sensul existenței unei încălcări unice, acest aspect trebuie respins ca inoperant (a se vedea în acest sens Ordonanța din

28 octombrie 2004, Comisia/CMA CGM și alții, C-236/03 P, nepublicată, EU:C:2004:679, punctele 30-32, precum și Ordonanța din 21 octombrie 2014, Mundipharma/OAPI, C-669/13 P, nepublicată, EU:C:2014:2308, punctul 36).

27 Prin intermediul celui de al doilea, al celui de al patrulea și al celui de al cincilea aspect ale primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului în esență că nu a examinat dacă erau îndeplinite condițiile enumerate la punctul 22 din prezenta hotărâre, mai precis, în primul rând, dacă acestea aveau intenția de a contribui prin propriul comportament la obiectivele comune urmărite de toți participanții la încălcarea unică, în al doilea rând, dacă recurentele puteau să prevadă în mod rezonabil ansamblul comportamentelor anticoncurențiale referitoare la produsele ceramice și, în al treilea rând, dacă erau pregătite să accepte riscul care decurge din acestea.

28 Trebuie amintit în această privință că, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, Tribunalul nu poate fi, în principiu, obligat să răspundă la motivele și argumentele care nu au fost invocate sau care nu au fost invocate într-un mod suficient de clar și de precis în cursul procedurii și în special în cererea de sesizare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 2001, Connolly/Comisia, C-274/99 P, EU:C:2001:127, punctul 121, și Hotărârea din 20 martie 2014, Rousse Industry/Comisia, C-271/13 P, nepublicată, EU:C:2014:175, punctele 17-19).

29 Or, în speță, rezultă din examinarea cererii de sesizare și a memoriului în replică depuse la grefa Tribunalului, în special din cuprinsul punctelor din această cerere și din acest memoriu invocate de recurente în susținerea prezentului recurs, că, deși au contestat faptul că aveau cunoștință de ansamblul practicilor coluzive care afectau cele trei subgrupe de produse, recurentele nu au invocat în fața Tribunalului niciun argument întemeiat pe absența contribuției prin comportamentul lor la obiectivele comune urmărite de ansamblul participanților din cauza faptului că ele nu puteau prevedea în mod rezonabil ansamblul comportamentelor ilicite imputate și nu erau pregătite să accepte riscul aferent acestor comportamente.

30 În aceste împrejurări, nu se poate imputa Tribunalului că nu a examinat în mod expres aceste aspecte în hotărârea atacată. În ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că Tribunalul nu ar fi examinat dacă recurentele puteau să prevadă în mod rezonabil ansamblul comportamentelor ilicite imputate și dacă erau pregătite să accepte riscul care decurge din acestea, trebuie să se constate de asemenea că, dat fiind că Tribunalul a considerat, la punctele 61 și 82 din hotărârea atacată, că recurentele aveau cunoștință de aceste comportamente, nu era necesar să se verifice dacă puteau să prevadă în mod rezonabil comportamentele menționate și dacă acceptaseră riscul care decurge din acestea, cele două condiții fiind, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 23 din prezenta hotărâre, alternative.

31 În măsura în care argumentația prezentată de recurente urmărește să demonstreze că în speță nu sunt îndeplinite condițiile expuse la punctul 23 din prezenta hotărâre, aceasta nu poate fi examinată în stadiul recursului.

32 Astfel, după cum reiese dintr-o jurisprudență constantă, în cadrul recursului, competența Curții este, în principiu, limitată la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele dezbătute în fața instanțelor de fond (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2014, FLSmidth/Comisia, C-238/12 P, EU:C:2014:284, punctul 42, și Hotărârea din 22 mai 2014, ASPLA/Comisia, C-35/12 P, EU:C:2014:348, punctul 39).

33 În consecință, al doilea, al patrulea și al cincilea aspect ale primului motiv trebuie respinse ca fiind în parte inadmisibile și în parte nefondate.

34 În cadrul celui de al treilea aspect al primului motiv, recurentele invocă o denaturare de către Tribunal a elementelor de probă întrucât acesta ar fi considerat în mod eronat, la punctele 61 și 82 din hotărârea atacată, că aveau cunoștință de ansamblul practicilor ilicite, inclusiv cele privind produsele ceramice care s-au derulat în Belgia, în Franța și în Italia.

35 Trebuie amintit în această privință că, potrivit articolului 256 TFUE și articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, recursul se limitează la chestiuni de drept. În consecință, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă. Aprecierea faptelor și a elementelor de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării acestora, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs (a se vedea în acest sens Ordonanța din 24 septembrie 2009, Alcon/OAPI, C-481/08 P, nepublicată, EU:C:2009:579, punctul 18, Hotărârea din 13 ianuarie 2011, Media-Saturn-Holding/OAPI, C-92/10 P, nepublicată, EU:C:2011:15, punctul 27, precum și Ordonanța din 3 martie 2016, AgriCapital/OAPI, C-440/15 P, nepublicată, EU:C:2016:144, punctul 32).

36 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, o denaturare are loc dacă, fără a se recurge la noi elemente de probă, aprecierea elementelor de probă existente este vădit greșită. Totuși, această denaturare trebuie să reiasă în mod vădit din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor. Pe de altă parte, atunci când un recurent invocă o denaturare a elementelor de probă de către Tribunal, trebuie să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de acesta și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 decembrie 2015, Italia/Comisia, C-280/14 P, EU:C:2015:792, punctul 52 și jurisprudența citată).

37 Or, trebuie arătat că, în ceea ce privește constatările care figurează la punctele 61 și 82 din hotărârea atacată cu privire la cunoașterea de către recurente a practicilor ilicite în cauză, acestea nu au identificat în recursul lor niciun element de probă a cărui apreciere de către Tribunal să fie vădit eronată, în sensul acestei jurisprudențe.

38 Astfel, sub pretextul argumentării lor privind o pretinsă denaturare a elementelor de probă, recurentele urmăresc în realitate să repună în discuție aprecierea de natură factuală efectuată de Tribunal potrivit căreia, în special în privința practicilor de creștere coordonată a prețurilor în cadrul organismelor de coordonare din care făcuseră parte recurentele, Comisia putea în mod valabil să considere că acestea avuseseră cunoștință de ansamblul practicilor ilicite în cauză, inclusiv cele privind produsele ceramice. Or, o asemenea apreciere nu face obiectul controlului Curții în cadrul recursului.

39 În consecință, se impune înlăturarea celui de al treilea aspect al primului motiv ca inadmisibil.

40 Din cele ce precedă rezultă că primul motiv de recurs trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

Argumentația părților

41 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurentele critică punctul 59 din hotărârea atacată, susținând că, în lipsa examinării de către Tribunal a anumitor argumente pertinente privind presupusa participare a recurentelor la o încălcare unică, hotărârea atacată este afectată de un viciu de motivare.

42 Tribunalul ar fi omis să examineze, în primul rând, dacă recurentele aveau ca obiectiv să participe prin propriul comportament la obiectivul comun urmărit, în al doilea rând, dacă acestea au putut să prevadă în mod rezonabil ansamblul comportamentelor ilicite preconizate sau puse în aplicare în cadrul comercializării produselor ceramice de către alte întreprinderi pentru atingerea obiectivelor comune urmărite de ansamblul participanților și, în al treilea rând, dacă recurentele erau pregătite să accepte riscul aferent unor astfel de comportamente.

43 Astfel, Tribunalul și-ar fi încălcat obligația de motivare.

44 Potrivit Comisiei, al doilea motiv trebuie respins ca inadmisibil sau, în orice caz, ca nefondat.

Aprecierea Curții

45 Trebuie constatat că, întrucât al doilea motiv de recurs este similar în esență cu al doilea, al patrulea și al cincilea aspect ale primului motiv, el trebuie respins pentru aceleași motive ca și cele dezvoltate la punctele 28-33 din prezenta hotărâre.

46 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de recurente nu a fost primit, se impune respingerea recursului în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

48 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, iar recurentele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată aferente prezentului recurs.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) **Respinge recursul.**

2) **Obligă Masco Corp., Hansgrohe AG, Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH, Hansgrohe Handelsgesellschaft mbH, Hansgrohe SA/NV, Hansgrohe BV, Hansgrohe SARL, Hansgrohe Srl, Hüppe GmbH, Hüppe GesmbH, Hüppe Belgium SA/NV și Hüppe BV la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături